

Sygn. akt IV P 37/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy w K.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Matkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r.

sprawy M. Ć.

przeciwko Zakładowi Karnemu w D.

o uchylenie decyzji z 22.08.2016r.

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn.akt IV P 37/16

UZASADNIENIE

Powód M. Ć. wniósł odwołanie od decyzji z dnia 22 sierpnia 2016r. stwierdzającej utratę prawa do uposażenia powoda w kwocie 18.650,42 zł za okres zwolnienia lekarskiego od 28 lipca 2015r. do 3 marca 2016r. 2016r. i do zwrotu tej kwoty.

W uzasadnieniu wskazał, że zwolnienie lekarskie stwierdzające, że powód „może chodzić” oznaczało, że powód mógł opuszczać miejsce zamieszkania, jak również poruszać się pojazdami mechanicznymi. Pozwany nie poczynił ustaleń, czy wyjazdy poza granice kraju kolidują bądź też utrudniają pełny powrót do zdrowia.

Pozwany – Skarb Państwa Zakład Karny w D. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zarzucił, że w okresie zwolnienia lekarskiego powód jako kierowca samochodu bądź pasażer 76 razy przekraczał granicę z Federacją Rosyjską.

W ocenie pozwanego kierowanie samochodem, przebywanie kilka godzin dziennie w pojeździe nie prowadziło do osiągnięcia pełnej sprawności organizmu i zdolności do służby.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w Zakładzie Karnym w D. od 1 marca 2012r. (d. akta osobowe powoda).

Powód zamieszkuje w G. gm. K. (bezsporne).

W dniu 28 lipca 2015r. podjął leczenie w Poradni Urazowo-Ortopedycznej w K., gdzie lekarz prowadzący stwierdził uraz stawu skokowo-goleniowego, lewego. Powodowi założono szynę. Jednocześnie lekarz stwierdził niezdolność powoda do pełnienia służby na okres do 11.08.2015r. W dniu 11 sierpnia 2015r. zdjęto powodowi szynę, zalecono ćwiczenia oraz zabiegi jak również stabilizator. Jednocześnie orzeczono niezdolność do służby do dnia 18.08.2015r. Powód na zwolnieniu lekarskim przebywał do dnia 4 marca 2016r. Będąc u lekarza zgłaszał bóle nogi. (d. dokumentacja medyczna z Poradni Urazowo-Ortopedycznej w K. K.101). W okresie do 4 marca 2016r. przebywał na zwolnieniu lekarskim z adnotacją „chory może chodzić” (bezsporne).

Powód w okresie od 16 sierpnia 2015r. do 3 marca 2016r. przekraczał 76 razy granicę w B. z Federacją Rosyjską w dniach:

2.08.2015r, 8.08.2015r., 25.08.2015r, 28.08.2015r, 31.08.2015r, 3.09.2015r, 4.09.2015, 24.09.2015r., 28.09.2015, 1.10.2015r., 6.10.2015r, 10.10.2015r, 17.10.2015r, 22.10.2015r, 27.10.2015r, 30.10.2015r., 10.11.2015r, 18.11.2015r, 26.11.2015r, 30.11.2015r, 5.12.2015r, 8.12.2015r, 15.12.2015r, 22.12.2015r, 4.01.2016r, 7.01.2016r, 15.01.2016r, 5.02.2016r, 11.02.2016r, 15.02.2016r, 26.02.2016r. jako pasażer, a jako kierowca w dniach:

11.08.2015r. 16.08.2015r., 24.08.2015r, 27.09.2015r., 30.08.2015r, 10.09.2015r.,

15.09.2015r, 19.09.2015r, 22.09.2015, 25.09.2015r, 30.09.2015r.4.10.2015r, 8.10.2015r, 12.10.2015r, 28.10.2015r, 31.10.2015r, 5.11.2015r, 9.11.2015r, 15.11.2015r, 19.11.2015r, 25.11.2015r, 2.12.2015r, 6.12.2015r, 10.12.2015r, 13.12.2015r, 17.12.2015r, 20.12.2015r, 22.12.2015r, 24.12.2015r, 27.12.2015r, 29.12.2015r, 30.12.2015r, 2.01.2016r, 5.01.2016r, 9.01.2017r, 14.01.2016r, 28.01.2016r, 3.02.2016r, 12.02.2016r, 15.02.2016r, 16.02.2016r, 19.02.2016r, 22.02.2016r, 2.03.2016r, 8.03.2016r. (d. wykaz Straży Granicznej w B. k.31-34, 40-46).

Godziny przekroczeń granicy (wyjazdu z Polski) były różne, ale najczęściej obejmowały godziny nocne. Natomiast czas powrotu był zazwyczaj dwu-trzy godzinny, chociaż zdarzały się przypadki od 4-ch do 6 godzin (25.08.2015r, 5.12.2015r, 11.02.2016r, 12.02.2016r) – dowód wykazy k.31-34).

W związku z pojawiającymi się informacjami co do możliwości wykorzystywania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem dyrektor Zakładu powołał komisję do sprawdzenia prawidłowości wykorzystywania zwolnienia lekarskiego przez powoda (d. zeznania świadka R. R. k.137 v-138 M. Z. k.138-139).

W wyniku przeprowadzonego postępowania powód został skierowany do (...) (...) Rejonowej Komisji Lekarskiej w O. w celu wydania orzeczenia, co do prawidłowości wykorzystywania zwolnienia lekarskiego w okresie od 28 lipca 2015r. do 3 marca 2016r. Orzeczeniem z dnia 28 kwietnia 2016r. W- (...) przy MSW w O. nie stwierdziła nieprawidłowości co do wydanych zwolnień lekarskich, natomiast odmówiła zajęcia stanowiska, co do wyjazdów powoda za granicę w kontekście adnotacji „chory może chodzić”. W wyniku wniesionego odwołania przez pozwanego Centralna Komisja Lekarska podległa MSW w dniu 11 lipca 2016r. podtrzymała stanowisko W- (...) przy MSW w O. (d. skierowanie k.52, orzeczenie k.56 i 62-63). i 60-61).

22 sierpnia 2016r. Dyrektor pozwanego zakładu wydał decyzję stwierdzającą utracone prawa powoda do uposażenia za cały okres zwolnienia lekarskiego od 28 lipca 2015r. do 3 marca 2016r. w wysokości 18.650,42 zł i zobowiązał powoda do zwrotu powyższej kwoty w terminie do 31 sierpnia 2017r. (d. decyzja k.116 akt osobowych powoda).

W procesie leczenia urazów stawów skokowo-goleniowych wymuszona pozycja w dłuższym przedziale czasowym nie wpływa pozytywnie na proces leczenia, nie wpływa pozytywnie nawet dla osób zdrowych (d. opinia biegłego A. M. k.185). Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, których wiarygodności strony nie kwestionowały, zeznań świadków R. R. k.137v-138, M. Z. k. 138-139, opinii biegłego A. M. k.143-144, 185.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: R. R., M. Z.. Zeznania świadków są logiczne, spójne i znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym w sprawie. Świadkowie ci zeznali na okoliczności przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, których ustalenia nie były kwestionowane.

Sąd dał wiarę opinii biegłego A. M.. Opinii nie można zarzucić braku obiektywności. Opinia nie budzi wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności i prawidłowości rozumowania.

W ocenie Sądu roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej i najważniejszej kwestii należy odnieść się, czy kilkugodzinne podróże samochodem powoda w okresie co 2-3 dni a czasami w krótszych okresach czasu w charakterze kierowcy bądź pasażera w trakcie długotrwałego zwolnienia spowodowanego urazem stawu skokowo-goleniowego mogły wpływać na przebieg choroby i czy były właściwym sposobem wykorzystywania zwolnienia lekarskiego. Jako zachowanie niezgodne z celem zwolnienia określić można takiego typu postępowanie, które w powszechnym odczuciu jest nieodpowiednie dla osoby chorej i może nasuwać wątpliwości co do rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonego.

Wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, pozwala na interpretowanie tego przepisu w taki sposób, że wykonywanie czynności mogących przedłużyć okres niezdolności do pracy jest zawsze wykorzystywaniem zwolnienia niezgodnie z jego celem. Celem zwolnienia od pracy jest zaś odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy. W jego osiągnięciu przeszkodą może być zarówno wykonywanie pracy zarobkowej (co przesądził ustawodawca), jak i inne zachowania ubezpieczonego utrudniające proces leczenia i rekonwalescencję (por. wyrok SN z dnia 14 grudnia 2005r. III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338, wyrok SN z dnia 6 grudnia 1978r. II URN 130/78). Za zachowania niezgodne z celem zwolnienia w orzecznictwie uznano m.in. nadużywanie alkoholu, podejmowanie działań, których chory powinien unikać, wzięcie udziału w wycieczce zagranicznej, w imprezie towarzyskiej czy rozrywkowej, nieprzestrzeganie wskazań lekarskich (np. nakazu leżenia w łóżku, zakazu wykonywania prac domowych, pracy w ogrodzie lub gospodarstwie rolnym), a także wykorzystywanie tego zwolnienia dla innych celów niż leczenie. O wykonywaniu pracy nie decyduje charakter stosunku prawnego na podstawie którego są one wykonywane, ale rodzaj tych czynności. Adnotacja natomiast na zwolnieniu lekarskim „pacjent może chodzić” upoważnia do wykonywania zwykłych czynności życia codziennego, takich jak wstawanie z łóżka, poruszanie się po mieszkaniu, udanie się na ewentualne zabiegi czy kontrole lekarską (vide wyrok SA w Katowicach z dnia 12 listopada 2002r, III AUa 3189/01, Pr. Pracy 2003 nr 10, s.43).

Osoba przebywająca na zwolnieniu lekarskim powinna podjąć wszelkie możliwe środki, aby polepszyć swój stan zdrowia, a nie narażać na jego pogorszenie. Innymi słowy pracownik kiedy przebywa na zwolnieniu lekarskim powinien podejmować jedynie taką aktywność, która jest potrzebna do jego codziennego funkcjonowania i która jest nastawiona na poprawę stanu zdrowia. Wychodzenie poza te ramy nasuwa przypuszczenie, że zwolnienie zostało nadużyte.

W niniejszej sprawie sama adnotacja w zwolnieniu lekarskim, że powód mógł chodzić nie oznacza, że powód mógł regularnie co 2-3 dni, a czasami częściej odbywać wielogodzinne podróże samochodem. Nie można też pominąć, że oprócz czasu kiedy powód przekraczał granicę Polski z Federacją Rosyjską a jego powrotem, przecież musiał do B. dojechać z miejsca zamieszkania i do niego wrócić. B. położone są w odległości kilkudziesięciu kilometrów od miejsca zamieszkania powoda. Ponadto przekroczenie granicy również nie następuje automatycznie, po stronie polskiej również są kolejki więc czas efektywny jazdy i przebywania w samochodzie jest zdecydowanie większy aniżeli wynika to z ewidencji Straży Granicznej.

Podróż samochodem wymusza określoną pozycję ciała kierowcy bądź też pasażera, co jak wynika z opinii biegłego nie wpływało na poprawę stanu zdrowia. To że powód mógł odbywać kilkugodzinne jazdy samochodem nie oznacza, że tak powinien przebiegać prawidłowo proces jak najszybszego powrotu do zdrowia. Trudno mówić o prawidłowym wykorzystywaniu zwolnienia przez powoda w sytuacji kiedy powód już 5-tego dnia po wizycie u lekarza z nogą w gipsie odbywa kilkugodzinną podróż samochodem. O niewłaściwym wykorzystywaniu zwolnienia lekarskiego – niezgodnie z

jego celem świadczy również postępowanie powoda przejawiające się w tym, że powód odbywał takie podróże w dniach kiedy korzystał z wizyty u lekarza 11.08.2015r, 15.09.2015r, 16.02.2016r, czy też po wizycie u lekarza następnego dnia bądź dzień wcześniej przekracza granicę (3.09.2015r, 31.10.2015r, 19.11.2015r, 15.12.2015r, 27.12.2015, 2.02.2016r.). Świadczy o tym dokumentacja lekarska z Poradni Urazowo-Ortopedycznej i ewidencja przekroczeń granicy.

Sąd podziela opinię biegłego A. M., że uraz powoda pozwalał mu na odbywanie wielogodzinnych podróży samochodem zarówno jako kierowca, bądź jako pasażer. Jednakże, co wynika z opinii biegłego takie podróże nie wpływają korzystnie na stan organizmu zdrowego człowieka, a tym bardziej osoby z urazem. W ocenie Sądu takie zachowanie powoda nie służyło jak najszybszemu powrotowi do zdrowia a wręcz odwrotnie, pogarszało jego stan zdrowia. Powód w czasie wizyt lekarskich zgłaszał lekarzowi bóle kończyny a jednocześnie z pełną świadomością następnego dnia jechał kilka godzin samochodem i to wcale nie w celach leczniczych.

Zgodnie z treścią art. 60 f ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o służbie więziennej (Dz.U. z 2014r. poz. 1415 z późn.zm.) prawidłowość wykorzystywania zwolnienia lekarskiego przez funkcjonariusza może podlegać kontroli. Zgodnie z ust. 2 pkt. 2 cytowanego przepisu art. 60 f kontrolę taką przeprowadza kierownik jednostki organizacyjnej w której funkcjonariusz pełni służbę. W razie stwierdzenia nieprawidłowości sporządza się protokół, który przedstawia się funkcjonariuszowi, który ma prawo wniesienia uwag. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole przełożony stwierdza utratę prawa do uposażenia.

W ocenie Sądu decyzja Dyrektora Zakładu Karnego w D. z dnia 22 sierpnia 2016r. w świetle powyższych rozważań Sądu jest prawidłowa i dlatego też na podstawie art. 60 f cytowanej ustawy powództwo powoda podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.